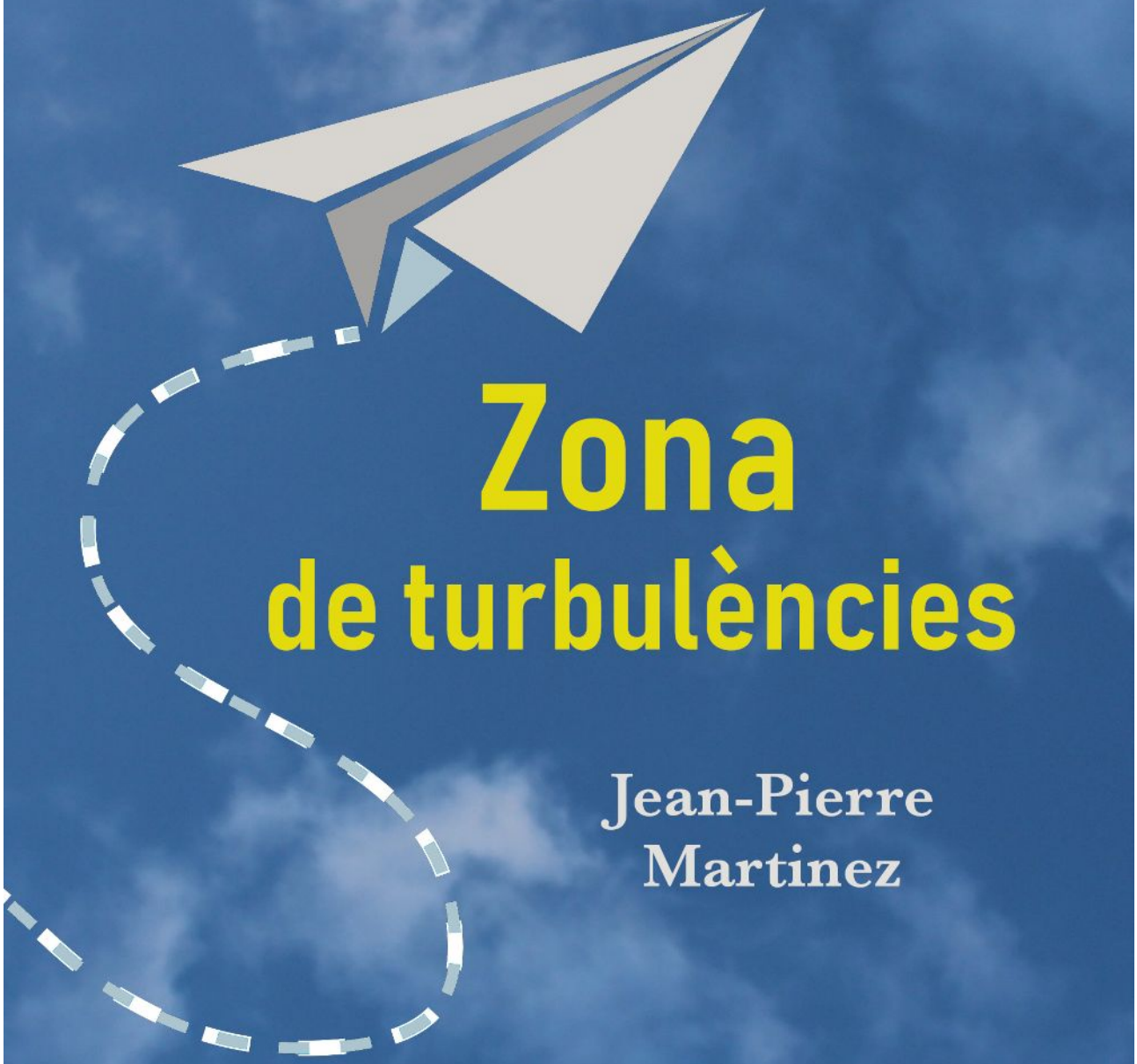
La Comédiathèque

Zona de turbulències

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Zona de turbulències

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

Quan la redactora en cap d'una revista del cor coincideix en un avió amb algú que té l'exclusiva del segle, ja s'imagina batent tots els rècords de vendes. La cosa es complica quan la trobada té lloc en un vol de París a Tòquio: dotze hores tots dos tancats a l'avió, sense cap possibilitat de comunicar-se amb l'exterior. Tenir una exclusiva i no poder publicar-la… Una autèntica tortura japonesa!

Una comèdia que acaba convertint-se en una faula sobre els absurds de la nostra societat.

Personatges:

Ella

Ell

© La Comédiathèque

PRÒLEG (opcional)

Es fa fosc (i, per tant, es fa silenci), com si hagués de començar la funció. Però no passa res durant una estona prou llarga perquè la situació es faci incòmoda. Es torna a il·luminar un racó de la sala on seuen l'un al costat de l'altre un espectador i una espectadora que no es coneixen. Ell fulleja nerviosament una guia d'espectacles i mira el rellotge. Ella va menjant crispetes d'un pot enorme, de manera compulsiva i ben poc discreta.

Ell – Perdoni… Sap què passa?

Ella *(arronsant-se d'espatlles)* – Esperem els actors…

Ell – Fins ara només arribaven tard al teatre els espectadors. Si els actors també s'hi posen…

Silenci.

Ella *(neguitosa)* – Em deixa mirar la guia? No sigui que hagin suspès la funció…

Ell li allarga la guia. Amb aquell pot gegantí de crispetes entre les mans, ella no sap com agafar-la.

Ella *(oferint-li les crispetes)* – En vol?

Ell dubta i finalment li agafa el pot per fer-li un favor. Ella fulleja la guia, però no sembla que s'hi orienti gaire. Ell es menja una crispeta i fa mala cara.

Ella *(desistint)* – Perdoni, és que estic acostumada a mirar una altra guia d'espectacles…

Ell *(amb cara de fàstic)* – A mi tampoc no m'agraden gaire les crispetes…

Ella li torna la guia i recupera el pot.

Ella – De tota manera, ja no som a temps d'anar al cinema… Què hi farem! Prefereixo esperar.

Ell – Espero que valgui la pena…

Ella *(inquieta)* – No n'han parlat bé, els crítics?

Ell *(girant-se cap enrere)* – No està pas gaire plena, la sala…

Ella – Les crítiques, ja se sap, tampoc no volen dir gran cosa… De vegades al teatre veus cada cosa! La crítica les posa pels núvols, duren hores i hores i ningú no gosa dir que s'avorreix com una ostra per por de passar per imbècil. I després et diuen: «Veus com és de profunda, l'obra? No n'has entès res!»

Ell – Amb les comèdies, almenys, el públic normal i corrent de vegades s'endú una sorpresa agradable. Encara que els crítics les trobin depriments… Costa molt fer riure un crític.

Ella – Vostè és crític?

Ell – Vostè no?

Ella – Soc actriu…

Ell – Ah, ja…

Ella – A part dels actors i els crítics, ja no hi va ningú, al teatre. Un de cada dos espectadors és actor. Al final no sabrem on s'acaba l'escenari i on comença la platea…

Ell – Coneix l'obra?

Ella – No… Però hi actua una amiga meva. He vingut a veure-la… per fer-la contenta.

Ell – És coneguda?

Ella – Sobretot treballa al teatre…

Ell – Ah, llavors… *(Pausa. Desconfiat.)* De debò que és actriu, vostè?

Ella *(inquieta)* – Troba que no ho faig prou bé?

Ell – No, no… Actua de meravella.

Ella – Actriu al vespre i… vigilant de museu durant el dia.

Ell – Amb un repertori tan modern com el que tenim, gairebé no canvia de feina…

Silenci.

Ella – Ja m'he acabat les crispetes.

Ell *(sospirant)* – A aquest ritme, abans no comenci l'obra ens haurem mort de gana.

Ella – Sí, sembla que ens hagin abandonat aquí…

Ell – D'aquí a uns anys, la dona de la neteja trobarà els nostres esquelets asseguts de costat, agafats de la mà.

Ella – Agafats de la mà…?

Ell – Quan ens veiem a les últimes, qui sap si no ens entendrim una mica. Al cap i a la fi, és com si fóssim dos nàufrags en una illa deserta, oi? No és que puguem triar gaire…

Ella – I els diners de l'entrada, creu que ens els tornaran?

Ell *(sorprès)* – Que ha pagat, vostè?

Ella – No…

Ell – Doncs aleshores…

Es posen drets per anar-se'n.

Ell – Podem tornar un altre dia…

Ella – Amb l'èxit extraordinari que té, potser ja no la faran…

Ell – Doncs en veurem una altra.

Ella – M'està convidant?

Ell *(traient una invitació)* – Per a dues persones.

Ella – A veure si aquesta comença a l'hora… Quina és?

Ell *(llegint)* – Zona de turbulències…

Es miren amb escepticisme.

Ella – Sembla una mica beneita, oi?

Ell – No es descuidi de tornar a encendre el mòbil…

Ella – Ai, és veritat! Un altre cop me n'he descuidat, d'apagar-lo.

Marxen. Ell li posa una mà a l'espatlla. Ella es fa una mica enrere, però no se n'aparta del tot.

Fosc a la sala.

ACTE 1

Ella i ell estan asseguts de costat a la classe preferent d'un avió. No cal que el decorat sigui realista; es pot explotar plenament la convenció teatral. El teló que separa el públic de l'escenari representa la cortina entre la classe preferent i la classe turista. Ella té aspecte de dona de negocis i dormita amb els auriculars posats. Ell, més aviat un home de gustos vulgars, està ben despert i assaboreix una copa de xampany.

Ell – Sap a quina altura som?

Ella, una mica desconcertada, es treu els auriculars.

Ella – Eh… No. I gairebé prefereixo no saber-ho.

Ell – Si ho acaba de dir el pilot!

Ella *(sorpresa)* – Perdoni, no l'escoltava… Intentava dormir una mica…

Ell – Vinga, provi d'endevinar-ho.

Ella – Uns… vuit mil metres?

Ell – Deu mil metres! Se n'adona? Deu quilòmetres!

Ella – Sí, sé comptar… Deu mil metres…

Ell – La distància que hi ha del centre de París a Gennevilliers, als afores! Però en vertical!

Ella – Vostè viu a Gennevilliers…

Ell – Com ho sap?

Ella – Intuïció…

Ell – Ara riurà, però és el primer cop que agafo un avió.

Ella – Ahà…

Ell – He guanyat un concurs. Un viatge a Tòquio per a dues persones!

Ella – Per ser el seu primer vol, li ha tocat ben bé la grossa. Ens n'anem a l'altra punta del món. Espero que no tingui por de volar, com jo…

Ell – No vaig fer res de l'altre món, tampoc. Era un sorteig…

Ella – Entenc…

Ell – I en primera classe! Imagini's! Ni tan sols sé com es viatja en segona classe…

Ella – Ja…

Fa un gest amb el cap cap al públic.

Ell – Vostè sap com és, allà al darrere?

Ella – Al Japó?

Ell – A segona classe!

Ella – Ah! Eh…

Ell – No crec que els serveixin xampany.

Ella – I ara! I d'aigua, segur que tampoc no en veuen ni una gota…

Ell – Carai! I com que ens confisquen tots els líquids abans d'embarcar, per si de cas portem explosius… S'imagina haver d'estar dotze hores asseguts sense beure?

Ella – Asseguts? Què diu, ara! No tenen seients per a tothom… La majoria han d'anar drets, com al metro. Els més afortunats, agafats a una barra. I fan torns per seure…

Ell – De debò?

Ella – Per això les hostesses no encenen els llums darrere la cortina. Per estalviar-nos aquella visió lamentable… Ara, que hi són, ho sabem. Abans m'ha semblat sentir un nadó que plorava… De set, segurament…

Ell – Quina animalada!

Ella se'l mira un instant, sorpresa de la seva credulitat.

Ella – Que no, home, que li estic fent broma!

Ell – Ah, vaja…

Ella – La classe turista no és tan diferent de la preferent, sap? Potser els seients són una mica més estrets, i encara. I el xampany es paga a part. Això és tot.

Ell – I vostè, per què va en primera, llavors?

Ella – Per què?

Ell – Si ni tan sols ha demanat xampany!

Ella – Ja té raó, és absurd. Normalment, diguem que en primera, com vostè en diu, es pot viatjar amb més calma…

Ell – Vol dir que normalment no s'hi troba gent com jo…

Ella – Perdoni, no ho deia pas per això. La meva assistent s'encarrega de reservar-me els vols. Suposo que no se li ha acudit mai comprar-me un bitllet de segona, per variar…

Ell – No, no, és culpa meva… M'havia fet a la idea que devia ser com al Titanic…

Ella – Al Titanic?

Ell – Ha vist la pel·lícula?

Ella – Sí, com tothom… Procuro no tenir-la gaire present quan volo a Tòquio.

Ell – Ah! Vostè també va a Tòquio?

Ella – És un vol directe. Suposo que tots anem a Tòquio. Tret que una part de l'avió continuï cap a Bangkok o Singapur… Els de turista, posem per cas…

Ell – Ah, és clar, quina bestiesa! No és com els trens d'alta velocitat francesos, que de vegades es divideixen en dos… Ara, tampoc no ho sé del cert: no he viatjat mai en cap, d'aquests trens…

Ella – Ja veig que no ha viatjat gaire… Però en un tren normal sí que hi ha pujat, oi? O en el RER, els trens de rodalia de París?

Ell – I tant! Agafo el RER cada matí a Gennevilliers, per anar a treballar.

Ella – I… què em volia dir, amb això del Titanic? A banda d'acabar de tranquil·litzar-me, és clar.

Ell – Recorda que, al Titanic, ell viatjava en tercera? I ella, en primera! I en aquella època, pel que es veu a la pel·lícula, hi havia unes diferències de classe que feien feredat!

Ella – Per això deuen haver eliminat la tercera classe als avions. I la segona al metro de París!

Ell – La democratització dels transports…

Ella – Això pràcticament és la fi de la lluita de classes.

Ell – És curiós, ara que hi penso… Ell també havia guanyat el bitllet jugant…

Ella – El noi?

Ell – En DiCaprio! Guanya el passatge a Amèrica en una partida de cartes! I així coneix Kate Winslet, just quan ella és a punt de suïcidar-se!

Ella – Un proletari amb ganes de pujar de classe i una hereva multimilionària i depressiva. Una altra manera de posar fi a la lluita de classes…

Ell – I el començament d'una gran història d'amor…

Ella – Gran… Que acaba força malament, però.

Ell – Ah, sí? Acaba malament, la cosa?

Ella – Encara que no es recordi de tots els detalls… Una història d'amor que comença al Titanic difícilment pot tenir un final feliç, no troba?

Ell – Fa dues hores que volem. D'aquí a no res passarem per damunt de Sibèria, oi?

Ella – Mmm…

Ell – Deu quilòmetres fins a terra… Ha escoltat bé les instruccions de seguretat, abans? No sé si ho he entès tot…

Ella – Si l'avió es precipita en picat sobre Sibèria… Em sembla que amb un flotador a la cintura tampoc no hi guanyarem gaire…

Ell – No vol tastar el xampany? Qui sap si és l'últim cop que en podem beure…

Ella – No, gràcies.

Ell – Encara hi és a temps, sap? Crec que prement aquest botó d'aquí es pot cridar l'hostessa…

Ella – Abans d'embarcar m'he pres un tranquil·litzant. Més val no fer barreges…

Ell – És el primer cop que només prement un botó puc fer aparèixer davant meu una dona guapa, disposada a complir tots els meus desitjos sense cobrar-me res. És temptador, la veritat. Potser ja soc al paradís…

Ella – Els temps canvien, sap? Ara també hi ha dones que viatgen en classe preferent. I de vegades, quan prem el botó, li apareix un auxiliar de vol…

Ell – Si porta xampany, a mi ja m'està bé.

Ella – Em sap greu, però no el puc acompanyar amb el xampany. He d'arribar a Tòquio amb el cap ben clar. I entre el Xanax i el desfasament horari, ja ho tinc prou difícil…

Ell – Ah, el desfasament horari! Això també és nou per a mi… Fins ara el lloc més llunyà on havia anat era La Bourboule, un balneari del centre de França, durant la lluna de mel… No me'n recordo: a Tòquio són vuit hores més o vuit hores menys?

Ella – Més.

Ell – O sigui que perdem vuit hores de la nostra vida! És increïble, si hi pensa!

Ella – Eh… Sí…

Ell – I aquestes vuit hores, on van a parar? A la dimensió desconeguda!

Ella – A la dimensió desconeguda…?

Ell – Aquella sèrie americana de misteri, en blanc i negre, sap?

Taral·leja la sintonia de La dimensió desconeguda.

Ell – Tiririrín, tiririrín, tiririrín…

Ella es comença a posar nerviosa.

Ella – Sí, sí, ja sé què vol dir…

Ell – Doncs hi ha un episodi ambientat en un avió…

Ella – Primer el Titanic, i ara La dimensió desconeguda… Vostè s'ha proposat fer-me morir de por!

Ell – Perdoni… Li prometo que no li diré què passava… Però feia posar els pèls de punta, la veritat…

Ella – M'ha dit que el premi era un viatge a Tòquio per a dues persones, oi?

Ell – Sí.

Ella – I què se n'ha fet, de la seva dona? És allà dreta a segona classe? O ja ha anat a parar a la dimensió desconeguda?

Ell – La meva dona va morir.

Ella – Ai, quin descans… Vull dir… Em sap molt de greu…

Ell – De fet, va ser la meva dona qui es va apuntar al concurs… Va morir just després que anunciessin els resultats…

Ella – De tanta emoció, potser?

Ell – No se sap ben bé.

Ella – No m'ho expliqui si no vol…

Ell – Treballava al magatzem d'un majorista de congelats… Quan li van trucar al mòbil per dir-li que havia guanyat, estava col·locant palets d'hamburgueses congelades a la cambra frigorífica. Era divendres al vespre. Els companys no es van adonar de res. Es devia trobar malament i devia perdre el coneixement…

Ella – Quin horror…

Ell – Jo era a casa de la mare, a Clermont-Ferrand. Hi vaig dos cops al mes. Tampoc no em vaig amoïnar. La van trobar dilluns al matí, dura com una pedra, ben congelada. Encara duia el mòbil a la mà… Fins i tot vaig pensar a conservar-la així fins que algun dia la poguessin tornar a la vida.

Ella – Quan la medicina hagués avançat prou…

Ell – El problema és que la meva dona era més aviat grossa. No hauria cabut al congelador de casa. I hauria hagut de fer paperassa per quedar-me-la a casa en aquestes condicions. És una mica la meva especialitat, però ja se sap. No m'agrada endur-me feina a casa…

Ella – Treballa en el sector dels electrodomèstics?

Ell – I després vaig pensar que potser no li feia cap favor. Ha vist Hibernatus, aquella comèdia francesa?

Ella – Ah, sí… La pel·lícula de Louis de Funès!

Ell – S'imagina que el nostre avió s'estavella al nord de Sibèria, quedem atrapats al gel i ens descongelen d'aquí a dos-cents o tres-cents anys?

Ella – Prefereixo no imaginar-m'ho… Em sembla que em prendré un altre Xanax…

Força atabalada, pren una altra pastilla.

Ell – I per això ara soc a primera classe.

Ella – Com és això?

Ell – Home, és clar, ara viatjava tot sol. Ja es pot imaginar que, en tan poc temps, trobar algú que substituís la meva dona… De manera que en comptes de dos bitllets de segona em van oferir un de primera.

Ella – No em deu estar aixecant la camisa, oi? Com jo abans amb els de turista…

Ell – Amb això no hi faria broma, cregui'm… Al capdavall era la meva dona…

Ella – Disculpi, però és que no sembla gaire…

Ell – Afectat…? Miri, li confessaré una cosa: la relació amb la meva dona ja feia uns quants anys que s'havia refredat… No es pot dir que fos una persona gaire… càlida. És curiós que digui això, tenint en compte que va acabar congelada entre dues piles d'hamburgueses, oi? Creu que la mort de cadascú té algun sentit? Vull dir… en relació amb la manera com ha viscut?

Ella – No ho sé…

Ell – En fi, és clar que em sap greu que s'hagi mort, però… no puc dir que estigui destrossat, ho reconec. Què hi guanyaria fent comèdia, eh?

Ella – La vida continua.

Ell – I això de volar per primer cop em permet pensar una mica en altres coses. Però sí, aquest viatge l'havia de fer amb ella…

Ella – I més tenint en compte que el premi li havia tocat a ella.

Ell – Sí.

Ella – I quin concurs era, si es pot saber?

Ell – D'aquells que surten a les revistes. Havies de marcar una casella i enviar la butlleta per al sorteig. I ves per on, li havia de tocar a ella…

Ella – En una revista, diu?

Ell – Una revista del cor, sí.

Ella – Quina?

Ell assenyala la portada de la revista que ella ha deixat a terra.

Ell – Aquesta mateixa que té aquí!

Ella – Ah…

Ell – No em digui que a vostè també li va tocar un viatge a Tòquio i que al seu marit li va agafar un infart quan ho va saber!

Ella – Eh… No…

Ell – No, perquè aleshores sí que seria un senyal del destí. La prova que ens havíem de conèixer…

Ella – És que… el concurs el vaig organitzar jo. Bé, la meva revista…

Ell – La seva revista?

Ella – Sensacional… En soc la redactora en cap…

Ell – No em digui! És increïble! Vostè és la de Sensacional? Doncs això és… sensacional!

Ella – Em sap molt greu això de la seva dona… Ara em sento una mica responsable…

Ell – Sí, si no haguessin fet el concurs, potser ara tindria la meva dona asseguda aquí. *(Amb aire insinuant.)* En lloc de vostè…

Ella *(a la defensiva)* – Sí, bé, d'altra banda, sense aquell concurs vostè tampoc no seria en aquest avió…

Ell – Té raó… I encara que la meva dona no s'hagués quedat glaçada de l'emoció, ara seríem ella i jo darrere d'aquesta cortina. En segona classe! En canvi, soc aquí, assegut al seu costat en primera!

Ella – Diguem que és el destí, doncs…

Ell – Però té gràcia, la coincidència, oi?

Ella – Gràcia… No sé si és ben bé la paraula, però…

Ell – I què hi va a fer, al Japó, doncs? Perquè no hi va de vacances!

Ella – Volem publicar una edició japonesa de Sensacional. Vaig a Tòquio per presentar-ne el primer número. És un projecte molt important. Ens hi juguem molt. Per això també estic tan nerviosa…

Ell *(agafant la revista)* – Sensacional… Així doncs, es dedica a les xafarderies dels famosos i a la bellesa de les dones.

Ella – Aquesta és, a grans trets, la línia editorial de la revista.

Ell – Doncs, mirant-ho bé, les nostres feines s'assemblen molt…

Ella – Ah, sí? També es dedica a la bellesa femenina i a les xafarderies dels famosos? Què fa? És perruquer?

Ell – Entre altres coses, sí… Faig la manicura a les dones, les maquillo, les pentino… Però només quan són mortes…

Ella – Perdó?

Ell – Soc tanatopràctic. Preparo els difunts per al funeral.

Ella – Ah, caram…

Ell – Això pel que fa a la bellesa. Bé, sovint es tracta més aviat de tornar-los un aspecte humà… I, pel que fa a les xafarderies dels famosos, cregui'm, quan se'n mor un sovint ho sé abans que la premsa…

Ella – Curiós…

Ell – És clar, quan es mor algú, sigui famós o no, després de la policia som els primers d'arribar al lloc… Sabem quan, on, com, amb qui…

Ella – Ah, sí… Mai no se m'havia acudit de buscar enterramorts com a informadors per a una revista femenina del cor, però reconec que és temptador… Em donarà la seva targeta…

Ell – Ara, alerta! Estem obligats a guardar el secret professional. Com els metges, els capellans i les prostitutes.

Ella – Naturalment… Però sap que els periodistes tenim dret a no revelar les nostres fonts.

Ell – No troba increïble que ens hagi tocat seure l'un al costat de l'altre? Vostè hi creu, en el destí?

Ella – El destí… És el nom que donen els supersticiosos a l'atzar, oi?

Ell – Que bé que sona, això! Sembla un d'aquests proverbis japonesos…

Ella – Sí… El Xanax de vegades m'inspira algun proverbi…

Ell – Tinc moltes ganes de trucar a la mare per dir-li qui tinc assegut al costat. És una lectora molt fidel de Sensacional, sap? Li faria res saludar-la? Si no, no s'ho creurà mai…

Ella alça els ulls al cel, però no diu res. Ell treu el mòbil i es disposa a marcar, però s'atura de sobte, desconcertat.

Ell – Que n'és, d'estrany… No tinc cobertura… Ah, és clar, que en soc, de ruc! Als avions no es pot trucar… Ni en primera classe…

Ella sembla sorpresa.

Ella – Ara hi ha wifi als avions, sap? Sobretot en un vol llarg com aquest…

Torna a intentar connectar-se.

Ell – Doncs aquí no n'hi ha…

Ella treu el seu mòbil i intenta connectar-s'hi.

Ella – Doncs té raó, no en tinc, jo tampoc. I això que fa una estona he parlat amb la redacció i funcionava perfectament…

Sona una sintonia i se sent pels altaveus la veu melosa d'una hostessa.

Hostessa *– Senyores i senyors, bon dia. El comandant i jo els desitgem un viatge agradable amb la nostra companyia. Tanmateix, els hem de comunicar que, a causa d'una avaria en el sistema de comunicacions, no podran fer trucades a terra durant la resta del vol. Els demanem disculpes per aquest petit inconvenient. Amb tot, la tripulació queda a la seva disposició per ajudar-los a sobreviure a aquesta prova en les millors condicions possibles…*

Ella – No! No m'ho puc creure…

Ell – Tampoc no és tan greu… Trucaré a la mare un cop a terra.

Ella – Però si són dotze hores sense poder trucar ni enviar un sol missatge!

Ell – Ben mirat, té raó… Per a alguns és pitjor que estar dotze hores sense menjar ni beure… I per a la redactora en cap d'una revista del cor…

Ella – Un malson. Això és el que és…

Pausa.

Ell – Així doncs… Si ara mateix descobrís alguna cosa sensacional, no podria explicar-ho a ningú?

Ella – Alguna cosa sensacional…?

Ell – Una exclusiva, com en diuen en el seu ofici.

Ella – Bé, no sé quina exclusiva podria trobar en un avió que ha quedat aïllat de tot el món…

Ell – Qui sap…

Ella – Si no és que el pilot ens digui que acabem de perdre un motor i que ens estavellarem d'aquí a no res enmig de Sibèria.

Ell *(misteriós)* – Mhm…

Ella – I encara hi hauria d'haver un famós o dos a bord perquè interessés als lectors i les lectores de Sensacional.

Ell – Qui li diu que no n'hi ha cap?

Ella – Ara m'ha picat la curiositat…

Ell – Què diria si jo li expliqués una notícia que encara no coneix ningú?

Ella – Vostè?

Ell – Ja li ho he dit… Hi ha coses de què els enterramorts som els primers a assabentar-nos…

Ella – Endavant…

Ell – Em garanteix que, fins que l'avió no aterri a Tòquio, vostè no pot comunicar aquesta notícia a ningú de fora?

Ella – Per desgràcia, ni que fos l'exclusiva del segle…

Ell – Doncs cregui'm, la notícia és molt forta. Els mitjans encara trigaran unes dotze hores a saber-la.

Ella – Reconec que m'ha despertat la curiositat… Soc tota orelles…

Ell – Agafi's fort: Mireille Mathieu ha passat a millor vida.

Ella – Mireille Mathieu?

Ell – Mireille Mathieu.

Ella – Aquesta és la gran exclusiva?

Ell – Mireille Mathieu, ni més ni menys!

Ella – Però si fa trenta anys que no canta!

Ell – A França, sí. A l'estranger encara actua.

Ella – És clar, parlo de França.

Ell – Fins i tot va cantar a la plaça de la Concòrdia de París el dia que Nicolas Sarkozy va guanyar les eleccions presidencials.

Ella – La mort de Mireille Mathieu… Si li dediquem la portada de Sensacional, no hi ha dubte que sorprendrem els lectors: els joves es preguntaran qui és aquesta que s'ha mort, i els grans diran: «Ah, però és que encara era viva?».

Ell – Un moment, sap què representa Mireille Mathieu al Japó?

Ella – Què?

Ell – És la francesa més famosa de tot el Japó! La veneren! Mireille Mathieu al Japó és com… com Kim Jong-il a Corea del Nord, per exemple.

Ella – Potser perquè s'hi assembla… Ara que ho diu, el serrell i les ulleres de sol els donen un aire…

Ell – No s'imagina pas el rebombori que hi haurà! Tan aviat com sàpiguen que ha mort, declararan tres dies de dol nacional al Japó!

Ella s'ho rumia i sembla entendre la transcendència de la notícia.

Ella – Sí que té molt d'èxit allà… Més que a França, en qualsevol cas.

Ell – Mireille Mathieu! És l'única cosa que França ha aconseguit exportar al Japó! S'imagina l'exclusiva per al llançament de l'edició japonesa de Sensacional?

Ella – Té tota la raó… Seria bestial. La campanya de publicitat perfecta… I sense gastar-hi un cèntim… Una exclusiva amb majúscules… Al Japó, sobretot.

Ell – Al món sencer, voldrà dir! A Rússia també l'adoren. Fins i tot a Sibèria!

Ella – I està segur que és morta?

Ell – Jo mateix la vaig preparar abans d'incinerar-la. Cregui'm, si hi ha algú que sap del cert que és morta, soc jo.

Ella – I quin sentit tindria amagar-ne la mort?

Ell – Només unes hores. És molt corrent, sap? Perquè la família pugui fer el dol tranquil·lament. I organitzar el funeral sense aldarulls. Decidir si l'enterren al Panteó de París o…

Ella – O…?

Ell – I aquí ve la segona exclusiva.

Ella – Mireille Mathieu al Panteó de París? Al costat de Jean Moulin, l'heroi de la Resistència?

Ell – Just al contrari. Per agrair al públic japonès la fidelitat incondicional durant tots aquests anys, quan els francesos ja l'havien donada per enterrada, va especificar al testament que volia que escampessin les seves cendres per damunt del mont Fukushima.

Ella – El mont Fuji, deu voler dir… Llavors portaran les seves cendres al Japó?

Ell – I ara ve la tercera i última exclusiva…

Ella – Encara n'hi ha més?

Ell – Cordi's el cinturó, no fos cas que d'un bot toqués el sostre. Aquesta sí que és grossa… Grossíssima!

Ella – Què més?

Ell – És aquí, a l'avió!

Ella – Qui?

Ell – Mireille Mathieu!

Ella – Però no era morta? Hauré de deixar el Xanax…

Ell – Les cendres, dona!

Ella – De debò…?

Ell – Segurament el seu representant ha decidit guardar el secret fins que l'urna arribi al Japó, també per evitar que els admiradors francesos s'oposin al trasllat.

Ella – L'urna? Quina urna?

Ell – És que em pren el pèl? L'urna amb les cendres de Mireille Mathieu! Si el club de fans se n'hagués assabentat, hi hauria hagut merder, segur. Ja veig els més exaltats estirats al mig de la pista perquè l'avió no es pogués enlairar…

Ella – Ja ho veig… Com els trens que transporten residus nuclears i que bloquegen els ecologistes…

Ell – Mireille Mathieu és patrimoni nacional, eh! Un monument històric. En ruïnes, potser sí, però un monument històric!

Ella – És clar…

Ell – I s'imagina quin atac d'histèria col·lectiva hi hauria a l'aeroport de Tòquio si la gent sabés que és en aquest avió?

Ella – No se m'està rifant?

Ell – Les cendres són a la bodega de l'avió, li ho dic de debò! Aquí sota els nostres peus!

Ella – A sota nostre?

Ell – Li ho juro per la meva dona, que en pau descansi!

Ella – Ah, la seva dona també descansa a la bodega?

Ell – Però no… Vull dir que li ho juro per la memòria de la meva dona!

Ella – I com ha sabut que era a bord d'aquest avió?

Ell – Això sí que ho vaig saber per pura casualitat. No sabia pas que havia d'agafar el mateix vol. Però quan he facturat les maletes he reconegut el seu representant just davant meu. I he reconegut sobretot el paquet que duia!

Ella – Quin paquet?

Ell – L'urna! La vaig embolicar jo mateix. Ja es pot imaginar que és força delicada. I res de dur-la com a equipatge de mà…

Ella – La faran voltar per la cinta d'equipatges quan arribem, com si fos una maleta qualsevol?

Ell – Encara que viatgi d'incògnit, deu tenir un tracte especial…

Ella – Com quan transporten un òrgan per fer un trasplantament urgent, en una nevera portàtil, per exemple. Un cor, un ronyó…

Ell – Sí, bé, però en aquest cas són cendres… No són talls de fetge ni hamburgueses congelades…

Ella va assimilant la magnitud de la notícia.

Ella – Ah, sí, és una exclusiva de primera categoria…

Ell – Per al primer número de l'edició japonesa de la revista els aniria de primera… Cent trenta milions d'habitants! El doble que a França…

Ella – Seria un número de col·leccionista, segur. Una d'aquelles coses que només passen un cop a la vida d'una revista. I sortir amb una exclusiva així al primer número de Sensacional al Japó…

Ell – Malauradament, sense telèfon no hi ha exclusiva… No té cap manera de fer arribar la notícia a la redacció… Fins que no arribem a Tòquio, d'aquí a unes deu hores…

Ella – Aleshores la revista ja estarà impresa. Ara mateix estan tancant l'edició. És ara que hauria de poder parlar-hi… D'aquí a deu hores serà massa tard!

Ell – I, a més a més, d'aquí a deu hores potser ja ho sabrà tothom…

Ella – De debò ho creu?

Ell – Ja es pot imaginar que una cosa així tampoc no es pot tenir en secret gaire temps…

Ella queda abatuda.

Ella – Alguna cosa es deu poder fer…

Ell – Ara bé, si li ho he explicat és perquè estava segur que no sortiria d'aquí… Ja li ho he dit, estic obligat a guardar el secret professional. M'hi jugo la feina, jo…

Ella – Mmm…

Ell – Bé, em disculparà, però he d'anar al lavabo.

Ella *(distreta)* – Ahà…

Ell *(assenyalant el fons de la sala)* – Aniré als lavabos d'allà al fons. Així, de passada, veuré com és la segona classe…

Es posa dret.

Ella – Dotze hores sense poder comunicar-me amb la redacció… Digui'm que no és veritat…

Ell – Si fa no fa, com al teatre. Tampoc no s'hi pot telefonar i hi ha obres que duren una pila d'hores…

Travessa la platea i, de passada, observa les files d'espectadors amb aire curiós i una mica burleta. A continuació s'adreça al públic, en un parlament que es pot modificar en part o completar improvisant, segons la inspiració de l'actor i les reaccions de la sala.

Ell – Al final tothom ha pogut seure… *(A un espectador.)* Què, no van gaire estrets? *(A un altre.)* No es molesti, només passo. Vaig al lavabo. *(A un tercer.)* Vostès també tenen dret a fer-los servir, o…? *(A un quart.)* Espero que hagin passat pel lavabo abans d'embarcar… *(A un cinquè.)* Ah, vostè s'hauria de cordar el cinturó. No, no el de seguretat, el dels pantalons… *(A un sisè.)* Ah, vostè el que ha de cordar és la bragueta…

Surt.

Ella *(amb cara d'haver perdut el seny)* – Mireille Mathieu… És de bojos! *(S'empassa una altra pastilla.)* Em sembla que no era un bon dia per deixar els antidepressius…

Fosc.

ACTE 2

Torna la llum mentre se sent la veu d'una hostessa per un altaveu.

***Hostessa** (amb una amabilitat exquisida)* – Estem a punt de travessar una zona de turbulències. Demanem a tots els passatgers que tornin als seients, es cordin el cinturó de seguretat i es quedin asseguts fins que s'apagui el senyal lluminós. Gràcies per la seva comprensió.

Ell torna a travessar la sala fent veure que trontolla una mica. Porta a la mà una copa de xampany, que exhibeix davant dels espectadors per fer-los enveja.

***Hostessa** (seca)* – Eh, vostè, el d'allà! No entén el francès, o què? Torni al seu seient, cordi's el cinturó i tanqui la boca, entesos?

Ell accelera el pas i, encara fent tentines a causa dels suposats moviments de l'avió, vessa una mica del preuat líquid damunt d'un espectador.

***Hostessa** (amable altra vegada)* – Ah… Disculpi, senyor, no havia vist que era un passatger de classe preferent…

Torna a seure al costat d'ella.

Ell – Tenia raó, no és gaire diferent de primera. Però quanta gent! Sembla una llauna de sardines. Quins seients tan esquifits! No es poden ni estirar les cames.

Ella – Ahà…

Ell – Miri, li he portat una copa de xampany. Bé, el que n'he pogut salvar. Confesso que era sobretot pel gust de travessar tota la segona classe amb una copa de xampany a la mà.

Ella, que està per altres coses, agafa mecànicament la copa que li ofereix.

Ella – Gràcies…

Ell – Encara li ronda pel cap, la notícia que li he donat, oi? Hauria fet millor de callar…

Ella – Hi ha moltes revistes com la meva que pagarien molts diners per tenir una exclusiva així abans que les altres, sap?

Ell – I jo que li he donat la notícia de franc…

Ella *(histèrica)* – Però si no la puc publicar, no val res! *(Calmant-se.)* És la pitjor tortura que es pot infligir a la directora d'una revista sensacionalista: donar-li una exclusiva sensacional que no pugui publicar…

Ell – Sí, m'ho imagino… Una autèntica tortura japonesa… *(Ella li llança una mirada fulminant.)* Hauria d'intentar dormir una mica…

Ella *(de nou histèrica)* – I creu que ara podré aclucar l'ull?! *(Calmant-se.)* Hi ha d'haver alguna manera…

Ell – A part de fer-la saltar en paracaigudes damunt de Sibèria… amb l'esperança que aterri al sostre d'una cabina telefònica. Perquè no sé si hi ha gaire bona cobertura en aquells indrets tan desèrtics.

Ella – Li semblaria que el pilot acceptaria obrir-nos la porta en ple vol?

Ell – Ha saltat mai en paracaigudes?

Ella – Tampoc no ha de ser tan difícil…

Ell – Ni tan sols estic segur que hi hagi paracaigudes a bord… Cosa ben absurda, perquè en un avió damunt de Sibèria, si hi hagués una avaria, serien més útils que no pas els flotadors salvavides…

Ella – I si féssim una escala?

Ell – Si no és per una emergència, costarà força convèncer el pilot que aterri a Irkutsk o a Novosibirsk.

Ella – I si… segrestéssim l'avió?

Ell – Segrestar un avió perquè el pilot aterri i vostè pugui fer una trucada? No és passar-se una mica?

Ella – També li ho sembla…

Ell – I què farà per amenaçar-lo? Ensenyar-li la cullereta de plàstic que li han donat per al cafè?

Ella rumia.

Ella – Se'n recorda d'aquell barbut que va intentar fer esclatar un avió?

Ell – Sí…

Ella – Podria dir a l'auxiliar de vol que tinc una bomba a les calces i que estic disposada a fer-la esclatar si l'avió no aterra immediatament.

Ell – Sí, però vostè no té barba. Què s'hi ha perdut, la directora de Sensacional, a Sibèria, per haver de segrestar un avió?

Ella – I jo què sé… Per demanar asil polític…

Ell – Asil polític?

Ella – O fiscal…

Ell – Fins i tot si se la creguessin… La detindrien tan bon punt baixés de l'avió, abans i tot que pogués trucar al seu advocat…

Ella – Ben mirat, sí…

Ell – Ah, ja s'ha apagat el senyal!

Ella – I si fos vostè, el terrorista?

Ell – Com diu?

Ella – El detenen a vostè i així jo puc trucar tranquil·lament a la redacció!

Ell – Un moment! Jo no estic disposat a passar-me vint anys en un gulag o a Guantánamo només perquè vostè pugui posar a la portada de demà la mort de la cantant japonesa més famosa de la història!

Ella – De tota manera, és veritat que té un cert aire japonès, oi?

Ell – De cara, vol dir?

Ella – El serrell, els cabells tan negres, els ulls allargats… Això deu ser de tant estirar-se la pell, però bé…

Ell – Estirar-se la pell?

Ella – Els líftings! La pell de la cara, vull dir…

Hostessa *(amb veu insinuant) – El senyor Jacques Dumortier ja es pot adreçar a una de les nostres hostesses per rebre el servei que hagi escollit.*

Ell *(excitat)* – Soc jo! L'hauré de deixar sola un altre moment. Forma part del viatge que he guanyat…

Ella – Li ha tocat anar-se'n al llit amb una hostessa?

Ell – Malauradament només m'han convidat a fer una visita a la cabina de pilotatge…

Ella – Ha parlat del servei que vostè ha triat…

Ell – Podia triar entre agafar-li la palanca al pilot una estona o un cartró de tabac lliure d'impostos. Però, com que he deixat de fumar…

Ella – Ah, vaja…

Ell – Si el concurs el va organitzar vostè! No ho recorda?

Ella – Òndia, el pilot!

Ell – Què…?

Ella – Ell sí que té contacte amb terra!

Ell – Ah, sí, és clar.

Ella – Podria fer arribar un missatge a la torre de control.

Ell – Quina mena de missatge? Aquí Papa Tango Charlie! Atenció! Mireille Mathieu és morta! Repeteixo: Mireille Mathieu és morta!

Ella – I per què no?

Ell – Si no s'ha mort a l'avió… Em sembla que no interessarà gaire a la torre de control…

Ella – Té raó… *(Pensa.)* Bé, doncs diem que ens cal parlar urgentment amb la nostra família de Tòquio… I aprofitem per passar la notícia a la redacció.

Ell – La nostra família?

Ella – Em faig passar per la seva germana.

Ell – Però no en tinc cap, de germana.

Ella – Ells no ho han de saber, oi?

Ell – Posem que no… Però la nostra família… A Tòquio? Ni vostè ni jo tenim gaire aspecte de japonesos…

Ella – I jo què sé… Els diem que ens va adoptar una parella de japonesos, tots dos en néixer.

Ell – En néixer? Si no cal gaire vista per veure que no som bessons…

Ella – I què?

Ell – Doncs que no ens podien haver adoptat tots dos alhora quan vam néixer!

Ella – Bé, doncs vagi-hi sol. I digui'ls que ha de parlar immediatament amb la dona, que és urgentíssim!

Ell – Home, la meva dona sí que saben prou bé que és morta: per això m'han passat a primera!

Ella – Ho fa per empipar-me? Tant se val quina història els expliquem, ja se'ns acudirà alguna cosa!

Ell – L'escolto.

Ella – Li han ofert un servei a la carta. Li donaré un número de Tòquio perquè hi truqui de part meva. Com si truqués a la seva mare per saludar-la des de la cabina. I llestos…

Ell – La mare viu a Clermont-Ferrand.

Ella – Ja ho tinc! Farem una mica de melodrama…

Ell – Em fa por, vostè…

Ella – Els diu que la seva mare té un càncer terminal i que és al Japó perquè la tracti el millor especialista. Vostè anava a veure-la, però li han hagut d'avançar l'operació perquè ha empitjorat de cop.

Ell – Pobra mare meva…

Ella – Perfecte! Així! Sobretot els ha de fer llàstima. Vostè té por que la mare no surti viva del quiròfan i vol acomiadar-se'n per última vegada, per si de cas…

Ell – Mare de Déu…

Ella – Recordi que ens ho estem inventant.

Ell – Té raó.

Ella – I un cop al telèfon, deixi anar, amb tota la discreció que pugui, que Mireille Mathieu ha mort.

Ell – Això… No serà gaire fàcil d'encabir a la conversa. La mare no pot ni veure la Mireille Mathieu. Gairebé tant com detestava la meva dona…

Ella – Però a l'altre cap del fil no hi haurà la seva mare, sinó la redactora en cap de l'edició japonesa de Sensacional!

Ell – Ah, sí, és veritat…

Ella – Se'n veu amb cor?

Ell – Quant?

Ella – Perdoni?

Ell – M'ha dit que qualsevol revista estaria disposada a pagar una fortuna per tenir aquesta notícia abans que les altres…

Ella – Sí, quan pensava que no hi havia manera de comunicar-la a la redacció…

Ell – Doncs què?

Ella – Mil euros? *(Ell no sembla satisfet.)* Deu mil?

Ell – S'hi juga l'èxit o el fracàs del llançament de la revista al Japó.

Ella – D'acord, cinquanta mil. Ni un cèntim més.

Ell – Per aquest preu, estic disposat a fer aterrar jo mateix aquest avió damunt d'una cabina telefònica.

Ella fa un xec, però es queda indecisa abans de donar-l'hi.

Ella – I com sabré que de debò ha transmès el missatge? Si no el puc acompanyar a la cabina de pilotatge…

Ell – Quan m'ho proposo, sé convèncer la gent, cregui'm… Ho agafa o ho deixa.

Ella li dona el xec. Després gargoteja alguna cosa en una targeta de visita i també la hi allarga.

Ella – Truqui a aquest número de part meva i digui a la persona que contesti que prepari urgentment la necrològica de Mireille Mathieu. Ho entendrà.

Ell *(filosòfic)* – És trist, però al cap i a la fi tots ens hem de morir algun dia, oi? *(Ella li llança una mirada impacient.)* Me'n vaig…

Torna a marxar, aquest cop cap a bastidors. Ella el crida abans que surti.

Ella *(en veu baixa)* – I ni una paraula als passatgers de segona classe, eh?

En un estat de gran exaltació, gairebé fora de si, buida la copa de xampany d'un glop per empassar-se una altra pastilla.

Ella *(al públic)* – Han apagat els mòbils, oi? Perquè al teatre és una qüestió de seguretat! Pot ser molt perillós, saben? Pot provocar interferències amb els equips tècnics… Ens podríem quedar sense cobertura! I no els vull ni explicar què passaria si tinguéssim una avaria a l'altura on som. Perquè això és teatre d'alts vols. Altíssims! Si hi ha un curtcircuit, perdrem tots els papers… i ens saltaran els ploms…

Fosc.

ACTE 3

Ella s'endormisca amb la revista sobre les cames. La desperta una confusió de sorolls que surten dels altaveus: sorolls sords de baralla, cops, crits ofegats, un espetec al micròfon i, finalment, silenci. Ell torna amb la roba feta un nyap i els cabells esvalotats.

Ella – No em digui que al final s'ha acabat ficant al llit amb l'hostessa sense el seu consentiment!

Ell – No, no… Malauradament no és això…

Ella – El pilot no l'ha deixat trucar?

Ell – Sí, sí… He trucat a la mare, a Clermont-Ferrand, per saludar-la des de la cabina, tal com havíem quedat…

Ella – A Clermont-Ferrand?

Ell – I li he dit que Mireille Mathieu era morta. No pateixi, estava mirant les notícies a la televisió francesa i encara no n'havien dit res…

Ella – Però digui'm que no és veritat! Digui'm que estic somiant! És un malson!

Ell – Després he vist que no havia marcat el número que tocava…

Ella – I què ha fet?

Ell – He demanat al pilot si podia fer una altra trucada… M'ha dit que era una cabina de pilotatge, no una cabina telefònica. A partir d'aquí la cosa s'ha embolicat una mica.

Ella – Una mica?

Ell – Ha insultat la mare…

Se sent un nou anunci d'una hostessa.

Hostessa – Senyores i senyors, la seva atenció, si us plau. El pilot i el copilot han patit… una lleugera indisposició. Però no s'amoïnin, segur que n'aconseguirem reanimar un abans de perdre gaire altitud. Si hi ha cap metge a la sala, preguem que es presenti sense demora a una de les nostres hostesses. (*Pausa*.) Si hi ha cap pilot a la sala, preguem que també es presenti. Amb urgència…

Ella – Déu meu!

Ell – Potser m'he passat una mica… Però vostè també en té part de culpa. Cinquanta mil euros són molts diners… És clar, em van pujar una mica al cap. Amb aquests diners m'hauria pogut comprar un congelador enorme…

Ella – Un congelador…?

Ell – Per a la mare… Per si realment tingués un càncer incurable, com diu vostè.

Ella – Ah, sí…

Ell – La descongelaré quan trobin un remei definitiu contra la mort. Es veu que acaben de provar un enzim nou amb rates! Sabia que hi ha meduses que són immortals?

Ella el mira atònita quan torna a sonar la megafonia.

Hostessa – Senyores i senyors, com que de moment no tenim cap pilot en condicions, intentaré fer jo mateixa un aterratge d'emergència a Novosibirsk. Però els adverteixo que s'agafin fort, perquè amb el meu Fiat Uno no sé ni aparcar en paral·lel… (*Per a ella mateixa*.) On és el pedal del fre? Ah, no, deu ser l'embragatge… Sempre em faig un embolic… Almenys tinc ben agafada la palanca del pilot… Ai! No, tampoc no era això…

Ella *(histèrica)* – Un aterratge d'emergència! Fantàstic! Per fi podré trucar a la meva redacció de Tòquio!

Ell – Em sembla que ara o mai: ens hem de posar els flotadors salvavides.

Treuen dos flotadors en forma d'ànec i se'ls posen a la cintura. Soroll d'un avió que cau en picat.

Fosc.

ACTE 4

Primers compassos de la sintonia de La dimensió desconeguda. S'il·lumina un decorat apocalíptic. Tot està capgirat. Seients per terra. Els personatges, amb la roba tota desendreçada. Fum, si es pot. Es torna a sentir la veu de l'hostessa per l'altaveu.

***Hostessa** (amb veu melosa)* – El vol 714 de París a Tòquio acaba d'aterrar… en algun lloc. El director d'escena i la seva tripulació els desitgen una estada agradable. Esperem que hagin gaudit d'un vol magnífic i preguem per tornar-los a veure aviat, amb vida, a bord dels nostres avions.

Van recobrant el coneixement a poc a poc.

Ell – Ens hem mort, creu?

Ella prova de trucar amb el mòbil.

Ella – Cobertura, no en tenim…

Ell – Potser som a la dimensió desconeguda…

Ella – O senzillament hem tingut un malson i encara no ens hem acabat de despertar…

Ella veu una cosa enmig del desordre i l'agafa. És l'urna amb les cendres de Mireille Mathieu, amb una fotografia de la cantant al damunt. S'intercanvien una mirada perplexa.

Ell – És un lloc desèrtic, però no fa gaire pinta de ser Sibèria.

Ella – Pot ser que només hàgim sobreviscut nosaltres dos?

Ell – Malauradament, em temo que no…

Li fa un senyal discret perquè miri cap al públic.

Ella *(xiuxiuejant)* – Qui són, tots aquests d'allà a la penombra?

Ell – No són els de classe turista?

Ella – La classe turista?

Ell – Els de segona, dona!

Ella – Sembla que ens estiguin mirant…

Ell – No es mouen…

Ella – Creu que també són morts?

Ell – O que dormen.

Ella – Com passa de vegades al teatre…

Ell – Val més que no els despertem.

Ella – I doncs, què fem?

Ell – Cap moviment sobtat. Calma. I anem tirant a poc a poc cap a la sortida…

Ella – Quina sortida? Per la dreta o per l'esquerra de l'escenari?

Ell – Jo m'estimaria més la sortida d'emergència…

Ella *(molt trasbalsada)* – Em sembla que abans necessito un altre tranquil·litzant… *(Regira la bossa.)* Mare de Déu! M'han pispat totes les pastilles!

Ell *(emfàtic)* – Al teatre, cobrar el caixet també va bé per als nervis. I també l'hi poden pispar…

Ella – El productor és un estafador. Ens deu haver posat un somnífer al xampany abans de fugir amb la recaptació…

Ell – Quina aventura! Creu que en parlarà la premsa?

Ella – Encara hi hauria d'haver algun periodista a la sala.

Ell – Espero que almenys tinguem una hostessa a la cabina tècnica…

Ella – Per què?

Ell – Per abaixar el teló entre la primera i la segona classe!

Es retiren amb cautela cap a bastidors.

Hostessa – Esperem que no ens tornin a saltar els ploms!

Fosc.

Hostessa – Merda! Han saltat els ploms!

Si es vol, primers compassos d'una cançó de Mireille Mathieu o d'Édith Piaf, preferentment en japonès. Teló, si és possible.

ACTE 5

Torna la llum a l'escenari i/o es torna a obrir el teló, com si els actors haguessin de sortir a saludar. Però es descobreix una posada en escena semblant a la del primer acte: dos seients de costat, que també podrien ser els d'un teatre. Ell està endormiscat al costat de la mateixa dona d'abans, però ella ha canviat el vestit d'executiva per una roba molt més corrent. Si el director ho prefereix, i segons les dimensions i les possibilitats de la sala, en aquest epíleg també poden estar asseguts entre el públic, com al començament de la funció. Ella el sacseja una mica per despertar-lo.

Ella – Michel… Ei, Michel… *(Com que no reacciona, el sacseja amb més força.)* Michel!

Ell es desperta de cop, com si sortís d'un malson.

Ell *(aterrit)* – Què?! Què hi ha? Què passa?

Ella – Que ja s'ha acabat!

Ell – Som morts?

Ella – Ah… Em sembla que no. *(Més fluix.)* Si no és que morir-se d'avorriment és més que una simple manera de parlar.

Ell – Però on som?

Ella – On vols que siguem? Al teatre! Va, aixeca't, que l'obra s'ha acabat. No et preguntaré pas si t'ha agradat…

Ell mira la seva dona i va tornant a la realitat.

Ell – Monique! Ets tu?

Ella – Doncs sí, soc jo… La teva dona… Qui volies que fos?

Ell – És increïble.

Ella – Què?

Ell – He somiat que eres morta.

Ella – Quina il·lusió sentir-ho…

Ell – Ens havia tocat un viatge en un sorteig. A Tòquio, per a dues persones. I com que eres morta, m'havien passat a primera classe i tenia al costat la redactora en cap d'una revista femenina!

Ella – Ah, mira…

Ell – I en comptes d'això em desperto al teu costat, al teatre…

Ella – Què hi farem! Se t'ha acabat el somni… Va, marxem?

Ella s'aixeca.

Ell – Espera, que encara no s'ha acabat. Ara me'n recordo… Mireille Mathieu també era morta!

Ella – Mireille Mathieu?

Ell – Digues que no s'ha mort, almenys…

Ella – No ho sé… És veritat que ja no se'n sent gaire a parlar… Bé, vens?

Ell s'aixeca, encara una mica trasbalsat.

Ell – Però què collons hi fem, al teatre? Si no hi anem mai!

Ella – Em comences a preocupar de debò… Te'n recordes, almenys, que treballem junts a Viandard, l'empresa de congelats?

Ell – Ah, sí, és veritat, merda… La dona de l'amo hi actua. Ens hi ha convidat ell.

Ella – Ja se sap, són invitacions que no pots rebutjar… Ara, si el cap no hagués convidat tots els empleats, em penso que hi hauria ben poca gent a la sala.

Ell – Tan dolenta era?

Ella – En tot cas, hem d'anar de pressa. Ja ens deu esperar a la sortida per saber què ens ha semblat la funció.

Ell – És un malson… I no em podies haver despertat, tu?

Ella – Jo no sabia pas que dormies!

Ell – I de què va l'obra, més o menys?

Ella – Més o menys?

Ell – Em fas cinc cèntims de l'argument i després… Improvisarem!

Ella – És que costa molt de resumir, saps?

Ell – Ah, sí?

Ella – Té un argument força embolicat… Jo diria que molt embolicat…

Ell – Tu ves dient…

Ella – Escolta, et confessaré una cosa… Em pregunto si no he fet també una becaina entre el final del primer acte i el començament del cinquè…

Ell – No fotis!

Ella – O potser és que l'obra era molt curta…

Ell – Collons… I què els direm, ara?

Ella – Com tu dius… Improvisarem… Va, anem-hi. Només faltaria que els féssim esperar.

Ell – És un malson, t'ho dic jo… Segur que ens despertarem…

Es dirigeixen cap a la sortida.

Fosc.

Fi.

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-525-9

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.